

GA61

Dr. Rudolf Steiner

Dějiny lidí ve světle duchovního bádání

(Menschengeschichte im Lichte der Geistesforschung)

Šestnáct přednášek přednesených v Berlíně
mezi 19. říjnem 1911 a 28. březnem 1912

Skryté hlubiny duševního života

(Die verborgenen Tiefen des Seelenlebens)

5. přednáška

Berlín 23. listopadu 1911

SKRYTÉ HLUBINY DUŠEVNÍHO ŽIVOTA

Projeví-li se v nějaké krajině zemětřesení, jestliže se zmocnilo země pod nohama lidí vření, pak většina lidí, kteří něco takového zažijí, pocítí určitý strach

a úzkost, pocit hrůzy. Pátráme-li po příčinách takového pocitu hrůzy, takje nutno

hledat hlavně tam, kde můžeme říci, že člověk stojí nejen před neznámem, před

tím, co odněkud přichází, aniž si věc opravdu může vysvětlit, aniž by tuto věc

očekával. Ale tento pocit hrůzy pochází z něčeho jiného, z pocitu, který mají lidé

v onom okamžiku, když událostj eště trvá, jak daleko by to ještě mohlo jít a co by

se tu ještě všechno mohlo stát v neznámých hlubinách.

Takový pocit, i když ho člověk možná v obyčejném životě vždy takto nepozoruje,

může mít často sám vůči tomu, co spočívá v hlubinách duševního života vzhledem ke všem vědomým představám a cítění, a co občas opravdu jako

zemětřesení z našich skrytých duševních hlubin vytryskne. Co tu vyzáří jako pudy,
žádosti ale i jako nevysvětlitelné nálady a zábrany bytí, co zasahuje do našeho
vědomého života často stejně tak ničivě jako zemětřesení, vůči tomu bude člověk
skoro vždy, i když ještě si často myslí, že sám sebe zná, stát před neurčitým
očekáváním: Co se asi bude moci ještě vyvalit z podzemí mé duše?
Člověk, který
pronikne trochu hlouběji do své bytosti, upozoruje brzy, že vlastně veškerý život
představ, který se odehrává ve vědomí, jmenovitě to, co ovládá od okamžiku
probuzení do okamžiku usnutí - něco, jako jsou vlny čeřící se na povrchu moře,
jež však sílu pro své úsilí vzhůru, dokonce způsob, jakým provozují svou hru,
musí především odvozovat z hlubin neznámých obyčejnému vnímání.
Tak je tomu
s lidským životem představ. To samotné by se už muselo zdát na pováženou těm,
kteří neustále znovu a znovu z toho, co nazývají zkušeností vnější vědy, vznášejí
námitky proti líčení, která jsou zde podávána v těchto přednáškách z duchovní
vědy. Je-li duchovní věda nucena nevidět v člověku žádnou jednoduchou bytost,
jak ji tak často chceme vidět, tak by pro to mohla sloužit jako vnější doklad sama
komplikovanost lidské povahy, kterou si člověk může každodenně uvědomovat.
Duchovní věda si nemusí myslet člověka složeného nejen z toho, co vidí především vnější oko, nebo co může na člověku vnímat a rozčleňovat vnější
anatomická a fyziologická věda a co se dá zvládat vědeckými metodami. Ale
duchovní věda musí všechno, co může být vnějším vnímáním a vnější vědou
zjištěno a ovládáno, tedy fyzické tělo člověka, postavit proti jeho vyšším nadsmyslovým článkům. O nich musí být řečeno, že je možné je vnímat

jen
oním poznáním, o němž se již zde v přednášce Smrt a nesmrtelnost a
jinde
úryvkovitě hovořilo a o němž se bude ještě dále hovořit v dalších
přednáškách. Tu
musí duchovní věda ze svých bezprostředních pozorování o oněch
výsledcích
bádání, jež nemohou být získány ve smyslovém světě, ale které jsou
přístupné jen
právem zvanému jasnozřivému vědomí vůči vnějšímu viditelnému
fyzickému tělu
postavit to, co můžeme nazývat éterickým nebo životním tělem jako
nejbližším
nadsmyslovým článkem člověka.
A jestliže duchovní věda nekompromisně stojí na půdě vnější vědy, že
se totiž
ve fyzickém těle člověka nacházejí takové síly a látky, které existují i vje-
ho
fyzickém okolí a v tomto fyzickém těle jsou stejně účinné jako ve
fyzickém okolí,
tak musí duchovní věda právě tak zdůraznit, že vlastní účinnost těchto
fyzických
sil a látek vychází najevo u tohoto fyzického lidského těla teprve pak,
když člověk
prošel branou smrti, zatímco tyto síly a látky po celou dobu života,
kterou člověk
stráví ve fyzickém světě, jsou zahrnuty do vyšších sil éterického nebo
životního
těla, které je současně bojovníkem proti rozpadu fyzických sil a látek,
jenž nastává
ihned, když v okamžiku smrti se uvolní éterické tělo od fyzického těla
člověka.
Není to, jak se budeme moci ihned přesvědčit v dnešní úvaze, žádný
paradox vůči
všestranné, pravé zkušenosti života, když se mluví o vyšším těle
člověka vůči
fyzickému tělu. Neboť v životě se všude projevuje rozdělení; všude se
ukazuje
dvoučlennost člověka, pokud má toto fyzické tělo, jež obsahuje vše, co
má ostatní
fyzické okolí, a pokud toto fyzické tělo obsahuje jako článek éterické

neboli

životní tělo.

Pak však tato duchovní věda musí mít jasno v tom, že všechno, co se odehrává

v rámci našeho vědomého života, je nutno ostře postavit proti všemu, co zůstane

v člověku jako účinnost a síly i pak, když vědomí pohasne jako u spícího člověka

v normálním životě. Bylo by totiž logicky absurdní, kdybychom chtěli tvrdit, že

všechno, co od rána, když se člověk probudí, se odehrává jako pudy, žádosti,

představy a ideje ve dne v pulzujícím duševním životě, snad vzniká ráno s

probuzením a každý den večer s usnutím opět beze stopy zhasíná. Z člověka, když

nastal spánek, máme před sebou fyzické tělo a vše, co je udržuje v působnosti

fyzického světa. To znamená fyzické tělo a éterické neboli životní tělo.

Avšak

máme od něho přísně odloučeno to, co nazýváme astrálním tělem, vlastního

nositele jevů vědomí. Uvnitř toho však opět, co je nositelem jevů vědomí, musíme,

chceme-li správně porozumět duševnímu životu, rozlišovat opět to, co je neustále

v naší moci, co může být neustále ovládáno silou našeho vnitřního myšlenkového

života a našich volných rozhodnutí. Musíme to ostře odlišovat od toho, co vyplývá

z podvědomých hlubin duševního života a co dává temperament, zbarvení a

charakter našemu duševnímu životu, s čím nic nez můžeme, co však přece jen není

námi ovládáno. Tak musíme rozlišovat mezi vším, co náš duševní život vyplňuje

v širším smyslu, co v nás neustále skutečně žije od našich prvních dnů dětství až

do našich posledních dnů, co z nás formuje nadané a nenadané, dobré a zlé, co z

nás utváří lidi, kteří mají estetický smysl a cit pro krásu, nebo kteří

naopak nemají
žádný smysl pro krásu, co však nesouvisí s tím, co si můžeme myslit
vlastním
rozumovým vědomím, sevřeným svým pocitovým a volním světem:
Musíme to
rozlišovat od svého ostatního vědomého duševního života. Mluvíme-li
duchovněvědecky,
rozlišujeme proto ve vztahu ke svému duševnímu životu především dva
články: Jeden rozšířený, jak jsme si na něj zvykli v nejnovější době,
protože ho
už nemůžeme popřít, podvědomý duševní život, a to, co představuje náš
vědomý
duševní život, co už zasahuje do toho, co ovládáme myšlenkami,
volními impulzy,
úsudky vkusu a jinými úsudky.
Ať si cokoli myslíme o ostatních nezbytnostech rozdělit člověka do
těchto čtyř
článků jeho bytosti, tak budeme muset alespoň přiznat, že pro
pozorování života
je nezbytné, protože pro to mluví zkušenost, rozlišovat především tyto
čtyři články
člověka. Když se všestranně a nezaujatě zabýváme tím, co skýtá život,
tak všude
najdeme doklady pro to, co právě bylo vysloveno duchovní vědou a co
může
vzrůst především jako tvrzení. To vyplyne zvláště poté, když se
zabýváme
přesnějšími důkazy duchovní vědy. Tu především uvidíme, že duchovní
věda ze
svého poznání musí éterickému neboli životnímu tělu přiznat nejen ty
síly, které
pronikají organismus vnitřně tak, že se stane z pouhého fyzického
mechanismu
tímto tělem, které je nositelem našeho duševního života. V tomto
éterickém těle
najdeme nejen tyto organizující síly, ale najdeme - to ukazují výsledky
duchovní
vědy - v něm zakotveno všechno, co musíme počítat ke své paměti, co
představuje
naše vzpomínky. Nemáme hledat nositele paměti v rámci toho, co
předtím bylo

nazváno astrálním tělem, ale v éterickém těle, které leží tak blízko našeho duševního života, jež je větší měrou spojeno s fyzickým tělem, na něj je v obyčejném životě tak silně vázáno, že u něj zůstává i tehdy, když člověk v obyčejném životě vystoupí se svým já a s astrálním tělem z fyzického těla a klesne do podvědomí jako ve spánku. Tak musíme hledat paměť a všechno, co v sobě nosíme, co však nemáme ve svém vědomí opravdu zpřítomněno, musíme vynést ze skrytých hlubin duševního života, ve smyslu duchovní vědy v éterickém těle, majícím základ v našem fyzickém těle. Je-li tomu tak, museli bychom se domnívat, je-li pro to oprávnění, že éterické tělo jako nositel paměti je v určitém vztahu samostatné vůči tělu fyzickému, že by v obyčejném životě muselo dokázat svou samostatnost, na příklad samostatnost paměti vůči fyzickému tělu. Mají-li být právě charakterizované domněnky duchovní vědy správné, co by pak muselo vyplynout, jak jsme ve spojení s vnějším světem, jak přijímá naše já vědomé dojmy duševního života, vnějšího světa? Ve vztahu k tomu všemu se musíme, jestliže jsme lidé ve fyzickém světě, držet především svých smyslových orgánů, jež jsou vnější fyzické orgány, a našeho rozumu, jenž je vázán na nástroj mozku. Proto můžeme říci: Všechno, co člověk vlastní jako svůj obraz světa, jako souhrn toho, v čem žije v každodenním vědomí, je vázáno na vnější tělo, na zdraví a nemoc tohoto vnějšího těla, především však na zdravé, dobře vytvořené smyslové orgány a na dobře vytvořený mozek. Existuje právo mluvit o tom, že to, co spočívá v našem nitru jako ve skrytých hlubinách duševního života a co může

být vyneseno jen vzpomínkou, tedy patří k paměti, není vázáno toutéž měrou jako každodenní vědomý život na vnější organizaci, ale spočívá více v nitru, pod prahem toho, co je vázáno na smysly a na nástroj mozku? Je něco, co opravňuje mluvit o samostatnosti paměti? Jestliže ano, tak by se mohlo určitým právem mluvit také o tom, že uvnitř toho, co je fyzickou tělesnou organizací, má éterické tělo člověka samostatné bytí, které může být vnitřně nepoškozené, protože je samostatné vůči vnějšímu poškození tělesné organizace. Zajímavá je otázka, kterou můžeme položit životu: Jdou obyčejné pochody vědomí, u nichž jsme vázáni na zdraví mozku, naprosto souběžně s pochody paměti, nebo se vyjímá paměť v určitém smyslu jako samostatná, takže když fyzické tělo nemůže už být nositelem vjemů, prokáže se jako paměť samostatně? Zeptejme se života, jakou dá odpověď. Tu přijdeme k zajímavé skutečnosti, kterou si každý může ověřit, protože se s ní setkáváme v literatuře. Všechny poznatky duchovní vědy dostáváme především z jasnozřivého vědomí. Pro ostatní lidi jsou nejdříve domněnkami. Pak však může být o výsledku dotázán život. Jako příklad budiž uvedena osobnost, která je všem známá svým tragickým osudem: Friedrich Nietzsche. Když se při jeho nemoci dlouho připravovala poslední katastrofa, prožil Nietzsche rychlý vpád šílenství. Jeho přítel Overbeck, který byl tehdy profesorem v Basileji (před několika lety zemřel) ho odvezl z Turína a zpočátku za těžkých okolností ho dopravil do Basileje. To nám vypráví zajímavá kniha Bernoulliho. Přejdu přitom jednotlivé epizody převozu z Turína do Basileje. Podívám se jen na tu skutečnost, která byla Overbeckovi

obzvláště
nápadná. Nietzsche neměl žádný zvláštní zájem o to, co se kolem něj
odehrávalo,
a co zapadalo do oblasti je
ho obyčejného vědomí. Stěží věnoval trochu pozornosti a volních
impulzů tomu,
co se dělo. Nechal se také snadno zavést do nemocnice a zastihl tam
známého,
který byl současně vedoucím této nemocnice. Když Nietzsche, který
neměl vůbec
žádný zájem o vnější svět, zaslechl jeho jméno, něco se v něm vynořilo
a - k
velkému údivu svého přítele - začal okamžitě pokračovat v rozhovoru,
který před
mnoha lety vedl s dotyčným lékařem. Pokračoval přesně v tom bodě,
kde před
sedmi lety přestal! Tak věrně působila paměť, zatímco nástroj vnějšího
vnímání,
mozek, rozum, obyčejné vědomí byly porušeny, takže prošel lhostejně a
nepozorně kolem toho, co by mohl vnímat a co měl pozorovat, kdyby
bylo
všechno, co patří ke každodennímu vědomí, zůstalo věrně uchováno.
Zde vidíme
naprosto jasně, jak vůči porušenému organismu dále působí to, čemu
musíme
právem připisovat určitou samostatnost. Jdeme však dále. Můžeme zde
na jednom
pokusu, který nám tak věrně předvedla sama příroda, poznat, jaké jsou
poměry,
máme-li pro to dar všestranného pozorování. Když pak byl Nietzsche
převezen
dojeny a navštěvoval ho Overbeck a jiní, vyšlo rovněž najevo, že se s
ním dalo
mluvit o všem, co prozkoumal a prožil v dřívějších letech, nikdy však o
tom, co
se odehrávalo kolem něj v bezprostřední současnosti, kdy pozorování a
vnímání
je vázáno na to, pro co je nástrojem fyzické tělo. Naproti tomu přetrvávala
existence
do vysokého stupně toho, co v duchovní vědě je jmenováno jako
samostatně

působící éterické tělo, které je nositelem paměti. K tomuto jednomu příkladu by se mohly připojit nesčetné další. Zajisté je správné: Kdo chce myslit naprosto materialisticky, ten může říci, že právě zde zůstaly nedotčeny určité části mozku, které jsou nositelem paměti. Avšak kdo něco takového namítá, ten uvidí, že vůči opravdovému zážitku a nezaujatému každodennímu pozorování s tím nevystačí. Tak vidíme, že hned za fyzickým tělem je éterické neboli životní tělo, které duchovní vědou zároveň poznáváme jako nositele paměti. Pozorujeme-li člověka z druhé strany, ze strany jeho vnitřního života, pak vidíme, že člověk opravdu v každodenním životě potřebuje vědět, jak se z neznámých hlubin vzdouvají vlny, jež si jinak, když přehlídí svůj duševní život, neuvědomuje, jako to, co ovládá rozumem, pocity a volnými impulzy. Mezi skutečnostmi, které nám ukazují, jak neznámé hlubiny z naší duše, pokud tato duše je dále než naše vědomí, zasahují až do vědomí, je také už zde naznačený, pro celkové pochopení člověka tak důležitý život snů. Sny mají ve svém chaotickém způsobu, ve svém vyplouvání a odplouvání, který je zdánlivě naprosto bez zákonů, přece jen jemnou, niternou, intimní zákonitost, a jsou, jak hned uvidíme, něčím z toho, co se odehrává v pod vědomých oblastech duševního života a zároveň se jen vynořuje, dotýká se horních oblastí, ale nedá se vnutit pod nadvládu člověka. Nikdy se nepropůjčím k tomu, abych podával v těchto přednáškách něco vymyšleného, ale jen to, jak to panuje i v přírodní vědě, co je převzato ze života, ze zkušenosti nebo z duchovněvědeckého pokusu. Že existuje věda o snech, jako existuje fyzika a chemie, to vědí

lidé stěží v širších kruzích. Avšak tato věda o snech vypátrala jevy, které žijí ve

skrytých hlubinách našeho duševního života. Vypravujeme nejprve úplně jednoduchý sen, který na nás možná zapůsobí komicky, který je však charakteristický pro toho, kdo chce proniknout hlouběji do skrytých hlubin duše.

Jisté selce se jednou zdálo, že je na cestě do města a do kostela. Zdálo se jí

naprosto přesně, jak přichází do města, jak vchází do kostela, jak kazatel stojí na

kazatelně a káže. Zřetelně slyšela kázání duchovního. Bylo jí úplně báječně, jak

duchovní vroucně kázal a jak jí bylo u srdce. Obzvláště však na ni udělalo hluboký

dojem, jak duchovní rozpínal ruce. Toto neurčité gesto, které na mnoho lidí dělá

ještě hlubší dojem než nějaké určité pohyby, udělalo na ženu zcela hluboký dojem.

Tu se stalo něco podivuhodného. Ve snu se náhle proměnila postava kazatele i

jeho hlas. A nakonec, když sen prošel mnoha mezifázemi, se ukázalo, že z

dřívějších krásných slov kazatele nezůstalo nic. Nemluvil jako předtím, ale jeho

hlas se změnil v kokrhání kohouta; dokonce on sám se stal kohoutem s kohoutími

křídly. Selka se probouzí: Venku pod oknem kokrhá kohout!

Tento sen nám ukazuje mnoho. Především nám předvádí, že nesmíme počítat s

obvyklými představami času, chceme-li sen vysvětlit. Co vyjadřují představy

času, když pohlížíme nazpět v bdělém životě, to nemůžeme považovat pro sen za

směrodatné. Je totiž jasné, jak vám bude vysvětlitelné z vlastních snových zážitků,

že žena, která ten sen měla, si ho musela myslet rozložený na dlouhou dobu.

Neboť se jí zdálo, jak šla krok za krokem do města, jak vstoupila do kostela, jak

kazatel vystoupil na kazatelnu, jak slyšela kázání a tak dále. Na to by člověk

potřeboval ve fyzickém světě mnoho času. Tak dlouho určitě kohout nekokrhal.

Ale probudila se kokrháním kohouta. Co kohoutí kokrhání vyvolalo v duševním

životě té ženy, to se doplňuje k nazpět probíhající představě snu, k obrazům snu.

Žena ohlíží se na svět, o němž si myslí, že ho prožila. Tento svět se naplňuje

obrazy, jež jsou jí propůjčeny z obyčejného života. Avšak zevní příčina - kohoutí

křik - se odehrál rychle. Jestliže si toho všimneme vnějškově, tak bychom jako

příčinu dostali čas pro to, co žena prožila ve své duši, který by byl zcela krátký v

poměru k času, o němž si myslila, že jsou v něm obsaženy její snové zážitky.

Když nám nyní duchovní věda praví, že člověk od usnutí do procitnutí není

přítomen ve svém fyzickém a éterickém těle, ale se svým astrálním tělem a se

svým já je mimo něj ve světě, který není pro vnější oči viditelný, který je nadsmyslový, tak si musíme konkrétně představit, že tato žena byla vytržena

kohoutím křikem z tohoto života. Byla by to úplně bezpodstatná představa, kdyby

si člověk měl myslit, že v onom světě, v němž se nachází od usnutí až do

procitnutí, by neměl stejné zážitky jako ve fyzickém světě. Avšak tyto zážitky

musí být čistě duševní povahy. Když se žena probouzí, proniká do jejího probuzení křik kohouta; a při probuzení se ohlíží na to, co prožila.

Naprosto

nemusíme brát obrazy, jež prožívá, všechno, co jí sen kouzlí, jako něco, co

opravdu prožila během spánku. Ale musíme to brát tak - celý jev snového života

si vysvětlíme teprve pak - že vlastně není schopná nahlédnout do toho, co prožila

až do rána, až k okamžiku probuzení. Když se však dostaví okamžik probuzení,

tak se jí nárazem života spánku a života bdění ujasní, že něco prožila,

nikoli co
prožila. A to ji podnítl zasunout do života spánku obrazy, které jsou nyní
symbolické, obrazné zážitky z denního života. Je tomu tak, jako když
něco, co
často viděla v denním životě, spojí s obrazy, ty odstavi, a zároveň tím
překryje
prožitky spánku. Proto se nejeví také jako časový průběh to, co se
opravdu
odehrálo. Ale tyto představy, které jsou zasunuty jako závěs před
spánkový život,
objevují se ve svém vlastním časovém průběhu vybaveny časem, který
musí mít
obrazy, mají-li se o nich lidé dovědět jako o vnějších fyzických vjemech.
Musíme
proto říci, že obrazy snu jsou v mnohém vztahu spíše zakrytím,
zahalením toho,
co člověk prožívá ve spánku, než jeho odhalení. Je důležité, že sen
sice pomoci
obrazů, které člověk sám staví před svůj spánkový život, je něčím, co se
odehrává,
ale není odrazem toho, co se děje; pouze je poukazováno na něco, co
se ve spánku
prožívá. Důkazem může být, že tyto sny jsou naprosto odlišné podle
duševního
života člověka. U člověka, který je trápen tím nebo oním jednáním za dne
nebo
zlým svědomím, vyvstanou jiné snové obrazy než u toho, kdo se během
života ve
spánku může ponořit do toho, co jeho duše, když přijde do
nadsmyslového světa,
může sebou vzít jako uspokojení a blaženost z něčeho dokonaného v
příznivém
smyslu, nebo z věcí, jimiž se život stane smysluplným. Kvality, nikoli
zážitky
samé, poukazují na to, že jsou něčím, co se děje ve skrytých hlubinách
duševního
života. Obzvláště však sen se stává zrádce skrytých duševních hlubin,
když
vzniká. Sen, který jsem zde již uvedl i ve vztahu k jiným souvislostem,
budeme
pozorovat jako zrádce skrytých hlubin duševního života. Tu se tento sen

jednoho

člověka opakoval rytmicky, periodicky, podnícen jedním zážitkem z mládí.

Dotyčný, když byl ještě školákem, projevil určitý kreslířský talent. Proto mu

dal učitel právě v době, kdy měl brzy opustit školu, obzvláště těžkou kresbu.

Zatímco žák jinak za určitou dobu nakreslil několik výkresů, nemohl být s touto

kresbou, protože mu záleželo na podrobnostech, hotov za celý rok.

Takže kreslil

a kreslil a stále nemohl být hotov. Tak se stalo, že se blížil rozhodující závěr roku

a z práce, k níž by se muselo připojit ještě mnoho dalšího, byla dokončena jen

poměrně malá část. Můžeme si pomyslet, že žák, protože věděl, že se svou prací

nebude hotov, prožíval jistý strach nebo úzkost. Avšak tato úzkost, kterou tenkrát

prožíval, nebyla ničím proti oněm stavům úzkosti, které se pak pravidelně po

uplynutí určitého počtu let vynořovaly neustále jako snové zážitky. Po letech, kdy

sen se nevynořil, zdálo se dotyčnému, že je ještě žákem, jeho výkres není hotový,

a dostává z toho strach. Prožitek strachu ze snu se neustále zvětšoval, až se

dotyčný probudil. A když už sen tu jednou byl, opakoval se možná opět po týdnu.

Pak se sen po léta zase nedostavil; přišel opět, opakoval se po týdnu, pak se mu

zase nezdál a to se znova opakovalo.

Porozumění pro tento podivuhodný snový zážitek získáme teprve tehdy, když

se budeme zabývat ostatním životem tohoto člověka. Dotyčný měl jako žák určitý

talent ke kreslení, který se teprve pozvolna vyvíjel po celý jeho život, postupně,

po etapách. Přesné pozorování ukázalo, že tento člověk ve vztahu ke své

schopnosti kreslení pokaždé dělal pokroky a opět uměl více, když

předcházel

takový snový zážitek a naznačil znásobení kreslířských schopností.

Takže se vždy

dalo říci: Nastal snový zážitek a pak se tento člověk cítil obzvláštním způsobem

proniknutý a nadaný většími schopnostmi, aby se vyjádřil malířsky. -

Toto je

mimořádně zajímavý zážitek, který může zasahovat do skutečného života

člověka. Jak může takový zážitek vysvětlit duchovní věda?

Vezmeme-li na pomoc, co zde už bylo řečeno v těchto posledních přednáškách,

že v lidské bytosti žije její nadsmyslové ústřední bytostné jádro, které neustále

pracuje na přetváření vnitřních sil, ale i na přetváření vnější fyziognomie. Když

bereme v úvahu to, že takové ústřední bytostné jádro existuje u člověka jako

nadsmyslová bytost a je jeho základem, pak budeme muset říci: Během celého

života pracuje toto ústřední bytostné jádro člověka na jeho tělesném nástroji, na

jeho celém uzpůsobení, neboť to potřebujeme, chceme-li neustále vyvíjet nové

schopnosti, které souvisejí s vnějšími dovednostmi. Toto ústřední bytostné jádro

přepracovalo tělesnou schránku tak, že člověk byl neustále šikovnější, neustále

vnímavější pro tvary, pro všechno, co mezi schopnostmi vytváří to, čeho si

můžeme kreslířsky všimnout a tvarově vyjádřit.

Ústřední bytostné jádro pracuje na těle. Pokud toto vnitřní bytostné jádro pracuje na těle, pokud jeho činnost vplývá do těla, potud nemůže vstoupit do

vědomí. Tu se veškeré jeho síly rozlévají do přetváření tělesné konstituce, které

se pak projevují jako schopnosti, v tomto případě jako kreslení. Teprve když je

dosaženo určitého stupně a člověk je přeorganizován tak, že tato reorganizace se

může dostat do vědomí, když bude moci vědomě konat podle svých

nově
získaných schopností, teprve v tom okamžiku, kdy jeho jádro vystoupí
do vědomí,
může člověk vědět, co se v něm děje, co pracuje dole ve skrytých
hlubinách
duševního života. Ale v našem případě dochází k přechodu. Když člověk
ještě
vůbec nic neví o tom, že v době, kdy navenek nepostupuje, pracuje jeho
bytosné
jádro na jeho kreslířských schopnostech, zůstává všechno dole ve
skrytých
hlubinách duševního života. Ale když dojde k okamžiku, kdy má
proniknout
ústřední bytosné jádro do vědomí, pak se to stane patrné ve zvláštním
prožitku
snu, který nabírá proto tuto formu, poněvadž má být dáno najevo, že
vnitřní
bytosné jádro dospělo k určitému závěru. Ta kje tento sen pokaždé
důkazem, že
se něčeho dosáhlo. Až do doby, kdy se sen uskuteční, pracovaly
duševní síly dole
ve skrytých hlubinách v nitru těla, aby pozvolna vykrytalizovaly ve
schopnost.
Pak však, než se tyto síly mohou projevit ve vědomí, když značně
ztuhly, a tělesná
organizace je připravena na tuto schopnost, vytvoří se ještě přechod.
Nejprve
nevystoupí plně do vědomí, ale přeje se do polovědomí snu. Snem
pronikne
skrytý duševní život do vědomých částí duševního života. Proto po snu
vždy
následuje další postup člověka, který se ve snu tak charakteristicky,
symbolicky
vyjádří.
Tak ve skutečnosti vidíme, jak ústřední bytosné jádro člověka může
pracovat
v základech smyslové a nadsmyslové tělesné organizace. Pak však
sledujeme,
když se člověk dostal tak daleko, že toto jádro pozvedl do svého vědomí
a vnitřní
bytosné jádro dospělo se svou prací ke konci, jak se to nejdříve

vyjadřuje ve
snovém prožitku. A tato činnost se promění na síly, které se projeví ve
vědomém
životě. Tak máme souvislost mezi tím, co je dole, a mezi tím, co se
odehrává
nahore ve vědomém životě. A také pozorujeme, proč toho tolik nemůže
proniknout do vědomého života. Neboť do vědomého života nemůže
proniknout
to, co člověk ještě potřebuje, aby nejprve vytvořil orgány, aby přetvořil
schopnosti, které se pak musí stát nástroji pro vědomý život. Tak
můžeme říci, že
po celý život můžeme pozorovat, jak ústřední bytostné jádro člověka
pracuje na
organismu. Když se člověk v dětství postupně vyvíjí z nitra navenek, pak
je to
totéž bytostné jádro, které na něm, dříve než nastane vědomí já, pracuje
až k
onomu okam
žiku, na nějž si člověk může později vzpomenout, totéž bytostné jádro,
které na
něm dále pracuje i později. Celková bytost člověka se nachází ve stavu
neustálé
proměny. Co člověk prožívá ve svém duševním životě, to prožívá brzy
tak, že o
tom nic neví, ale že je to v něm tvořivě činné. Avšak brzy je tomu tak, že
to v něm
zastaví tvůrčí činnost, avšak zato to pronikne do vědomé činnosti. Tato
souvislost
je patrná mezi tím, co máme v horních oblastech vědomí, a tím, co v nás
spočívá
v podvědomí, ve skrytých hlubinách duševního života.
Tyto skryté hlubiny duševního života mluví často tak, že opravdu mluví
úplně
jinou řečí; rozvíjejí úplně jinou moudrost než to, co si člověk ve svém
horním
vědomí nechá jen snít. Že si vědomí člověka nemůžeme myslet shodně s
tím, co
nazýváme rozum věcí, který zrcadlí lidské vědomí, si můžeme domyslit z
toho,
že s rozumovou činností, s vládou rozumu se setkáváme i tam, kde v
tomtéž

smyslu nemůžeme připustit osvětlení rozumem, jak je tomu u člověka. Jestliže v tomto ohledu srovnáme člověka se zvířaty, shledáme, že člověk nemá na rozdíl od zvířat rozumovou činnost, ale jiné osvětlení této rozumové činnosti postihuje vědomím. Vidíme-li bobra nebo vosu při stavbě, tak v tom, co dělají zvířata - můžeme přitom přehlédnout celý obzor zvířecí tvorby - vládne rozum a že v podstatě vzato je to tentýž rozum, který člověk používá, když ze svého vědomí osvětluje kus této rozumové činnosti světa. Člověk může ze svého vědomí osvětlit vždy jen kus rozumové činnosti světa; ale mnohem obsáhlejší rozumová činnost proniká náš podvědomý duševní život. Tu nejsou činěny rozumem jen podvědomé závěry a útvary pojmů, na něž poukázal takový přírodovědec, jako sám Helmholtz. Aniž je člověk u toho, je tu rozumem prováděno umění plné moudrosti. Zde lze poukázat na jednu kapitolu, jak jsem již naznačil, kterou bych chtěl nazvat kapitola O filosofu a lidské duši, přičemž myslím obzvláště na ty filosofy, kteří v devatenáctém století byli především filosofové pesimističtí. Filosof má co činit zejména s tím, co nazýváme rozumem, vědomou rozumovou činností a nepřipustí nic jiného, než co může touto činností ověřit. Vezmeme-li filosofy jako např. Schopenhauera, Mainlándera a Eduarda von Hartmanna, shledáme, že vycházejí z následujících idejí: Vůči tomu, co člověk ví, když může přehlédnout svět zjevným duševním životem, že zlo, bolest a utrpení zdaleka převažují nad radostí a štěstím. A Eduard von Hartmann vypracoval zajímavý početní pokus, když opravdu duchaplným způsobem poukázal na to, jak ve světě převažují

bolesti a utrpení. V menšiteli shrnul vše, co musí člověk prožít jako utrpení a bolesti, a za menšenec dosadil všechno to, co člověk prožívá jako radost a štěstí. Když odečteš utrpení a bolest od štěstí a radosti, tak v jeho výpočtu převážily bolest a utrpení. Tak určitým právem přirozeně říká filosof na základě své rozumové operace: Když na světě převažují bolest a utrpení, tak se lze na svět dívat vlastně jen pesimisticky. Rozum ve filosofovi vytváří tedy tento početní příklad a vynáší úsudek z vědomého života: Je nutno dívat se na svět až do určitého stupně jako na svět špatný. Ve své Filosofii svobody jsem poukázal na to, že tento rozumový přístup, toto „odečítání“ není vůbec použitelné. Provádí je člověk ve svém životě, i když není filosof. Jedná se vždy o otevřený, vědomý duševní život. Avšak vědomý, otevřený duševní život nerozhoduje o hodnotě života a radosti bytí. I když člověk takový početní příklad vypočítá, nedojde k závěru, že život nemá žádnou cenu. Z toho opět musíme usuzovat - předtím jsem řekl, že výpočet Eduarda von Hartmanna je duchaplný a správný -, že člověk, když toto vypočítá, z toho naprosto nemůže uplatňovat výsledky ve vědomém životě. Už Robert Hamerling ve své Atomistice vůle vyslovil myšlenku, že v tomto výpočtu musí být nějaká chyba, neboť v každém živočichu i v člověku samotném je, i když převažují bolesti, přece jen radost z bytí, nikoli rozkoš z jeho zničení. Člověk nedělá závěr z příkladu odečítání, ale z toho, že život má přece jen cenu. Ve své Filosofii svobody jsem dokázal, že příklad odečítání není použitelný, poněvadž duševní život člověka ve svých hloubkách provádí úplně jiný výpočet. Nikoli odečítání: to by

provedlo

vědomí. Podvědomý duševní život vypočítává dělení: Dělí množství radosti

množstvím utrpení, bolestí. Všichni víte, že když se odečítá - dejme tomu, že

množství bolesti by bylo rovno osmi a množství rozkoše by bylo rovněž rovno

osmi - výsledná hodnota by tedy byla v tomto případě rovna nule. Když však

neodečítáme, ale dělíme, tak by výpočet zněl: Osm děleno osmi je rovno jedné.

Vždy pak jako výsledek dostaneme stále ještě jednu, nikoli nulu. A když tedy i

jmenovatel je ještě tak velký, když není jen „nekonečný“, tak zůstává dokonce

jako výsledek stále ještě radost ze života. Toto dělení provádí člověk ve svých

skrytých duševních hloubkách. A když si pak člověk uvědomí výsledek je to to,

co člověk pociťuje ve vědomém, zjevném duševním životě jako hodnotu bytí, jako

hodnotu radosti. Dokázal jsem, že onen zvláštní jev člověka, který, když se jinak

těší jen zdravé přirozenosti, má přece jen vůči převažujícím bolestem přece jen

rozkoš ze života, radost, touhu po světě. Je srozumitelný jen tím, že ve svých

psychických hloubkách duše dělá to, co si pak vědecky můžeme objasnit jako

příklad dělení.

Tak vidíme, jak duše ve svých hloubkách počítá a jak život ve svých projevech ukazuje, že člověk má ve svém podvědomí vládnoucí rozum.

Jako

například v bobrovi, když staví, vládne rozum, který vůbec nezasahuje do

zvířecího vědomí, z něhož se nemůže vědomě zodpovídat, nebo jako je tomu např.

u vosy, tak vládne v duševních hlubinách člověka rozum a proniká jej jako síla v

moři, která žene vlny nahoru, vzhůru do vědomí, jež představuje mnohem menší

okruh v bytí než to, co existuje v mnohem širším obzoru duševního života. Tu si uvědomujeme, jak se člověk musí na sebe dívat, jako na plovoucího v moři života duše a vědomí, a jak je osvětlena jen část jeho duševního života vědomím, kterážto část se svým vyšším vědomím plave v podvědomí. Také v každodenním životě můžeme vidět, jak je člověk neustále odkazován na to, co v něm vládne dole, a jak se projevuje život vůči vnějším událostem u různých lidí. V našich duševních hloubkách mohou, aniž šije uvědomujeme, vládnout události, které jsme prožili před dlouhou, dlouhou dobou, jež jsme pro vnější vědomí zapomněli, které však přece jen působí dál. Duchovnímu badateli se ukazují jako dále existující a účinné v ústřední bytosti člověka, i když se neuvádějí v činnost podle vzoru vědomí. Tak může nastat následující případ. V nějakém člověku může být něco v jeho duševních hlubinách, co prožil už jako dítě a co ho hluboce uchvátilo. Víme, že člověk jako dítě může být obzvláště citlivý na prožitek nějaké nespravedlnosti ve svém okolí. Dejme tomu, že dítě prožilo nespravedlivé odsouzení v sedmém nebo v osmém roce od svých rodičů nebo od někoho ze svého okolí, když něco provedlo. V pozdějším životě může se pak vědomý duševní život přesto uložit jako horní povrch. Pro vědomí to může být zapomenuto, avšak účinně pro podvědomé duševní hlubiny. Dejme tomu, že takové dítě vyrůstá a prožije například ve svém šestnáctém, sedmnáctém roce ve škole opět nějakou nespravedlnost. Jiné dítě, které onen zážitek nemělo, možná vyrůstá a je vystaveno nespravedlnosti stejného druhu. Přejde domů, stěžuje si, že

prožilo tuto nespravedlnost, pláče, možná nadává na učitele, ale dále se nic neděje.

Příhoda zapadne, jako kdyby nebyla, přejde do podvědomého duševního života.

Druhé dítě však, jež vyrostlo, když prožilo v sedmém nebo osmém roce nespravedlnost, kterou pro vnější vědomí zapomnělo, prožije možná úplně totéž.

Ted však to neprojde nepozorovaně, ale dojde z toho u dítěte k sebevraždě. Důvod

k tomu je nutno hledat v tom, co z podvědomých, skrytých příčin proniká do

zjevného duševního života, zatímco se ve vědomém duševním životě u obou dětí

možná odehrálo úplně totéž.

V nesčetných případech můžeme pozorovat, jak náš podvědomý duševní

život tímto způsobem zasahuje do našeho vědomého života. Všimněme si toho, s

čím se neustále setkáváme, čeho si však pečlivě nevšímáme. Jsou lidé, kteří ve

svém celém pozdějším životě vykazují něco z rysu, který by se dal nazvat touhou.

Ta se dme vzhůru. A když se jich zeptáme, po čem touží, tak říkají: To je právě to

hrozné, ale nevím, po čem toužím. A všechno, co jim můžeme poskytnout jako

útěchu apod., co jinak utěší, je utěšit nemůže. Touha zůstává, ať zkusíme cokoli.

Postupujeme-li týmiž metodami, jež používáme v přírodní vědě, pozorovacími

metodami do předcházejícího života takových lidí, pak zpozorujeme, že tyto tužby

způsobily naprosto zvláštní rané zážitky. Shledáme - o tom se může přesvědčit

každý, kdo v této oblasti se pustí do pozorování - že tito lidé ve svém raném mládí,

pokud šlo o pozornost a zájem, byli vždy zaměřeni na něco zcela určitého, co

vlastně nesouvisí s nejhlubší bytostí jejich duše. Byli zavedeni do oblasti duševní

činnosti a jejich pozornost byla upoutána něčím, na co duše nenaléhala.

Proto

zůstalo všechno, k čemu by rádi ve své duši přišli, těmto duším odřeknuto.

Pozornost naléhala na něco zcela jiného, než na co byla zaměřena; jasně se měnila.

Protože pozornost a zájem dříve nebyly uspokojovány, protože člověk měl stále

onu touhu, pro niž mu nebylo nic poskytnuto. To, co bylo, mnohé za sebou jdoucí

zážitky, se proměnilo ve sklon, v pud, v něco, co působí jako vášeň, jako instinkt,

co se projevuje v toužebné žádosti, v neurčité touze po něčem. Dříve by bylo

možné tuto touhu uspokojit, nyní už to možné není. Proč? Protože v proudu

duševního života se nejprve odehrály ony události, na něž byla zaměřena

pozornost, a k nimž se duše necítila puzena. Teď došlo k tomu, že člověk pro to,

co pro něho bylo vhodné dříve, nemá žádné porozumění. Dříve se mu nedostalo

žádné porozumění pro to, co vládne a tká v základech duše. Nyní si to odvykl, teď

už ho to nemůže zasáhnout. Co zůstalo, to je to, pro co možná vůbec nebyl

uzpůsoben.

Vidíme, že vedle vědomého života probíhá v duševním životě podvědomý

proud; pozorujeme ho v každodenním životě v tisíci případech. Jak však vědomý

duševní život se opět noří do života podvědomého, a jak může člověk přece jen

zasáhnout do podvědomých hloubek duševního života, to ukazují jiné jevy. Tu

přicházíme ke kapitole duchovní vědy, jež nám ukazuje, jak duševní život sahá až

k éterickému tělu, které však pracuje na fyzickém těle, kde člověk sestupuje do

svých vlastních základů. Co tu však nalézá? Nalézá to, co vyvádí jeho vlastní život

nad úzký okruh člověka, co ho spojuje s celým vesmírem. Neboť jak

fyzickým
tělem, tak éterickým tělem jsme spojeni s celým kosmem. Vylíže-li se
duševní
život do éterického těla, pak se můžeme svou bytostí vžít do světových
dálků. Pak
nastupuje to, co můžeme nazvat
prvním náznakem spojení člověka s celým světem, to, co už není on
sám, ale co
je svět. Pak pronikneme k lidskému životu fantazie. A když člověk
sestoupí ještě
dále, rozšíří své nitro ještě více a pronikne za to, co jinak zahrnuje
člověka jako
obvyklé časové a prostorové poměry. A člověk prožívá, jak jeho fyzické
a éterické
tělo jsou uzavřeny do celého vesmíru a jsou na něm závislé. To, co je
mimo
člověka, osvětluje jeho vědomí, když sestoupí do fyzického těla. Když
jsme
sledovali, jak může skrytý duševní život svítit do lidského vědomí, tak
musíme na
druhé straně sestoupit s vědomím do skrytých hloubek duševního
života.
Přicházíme k nim, když sestupujeme především pomocí fantazie, je-li to
ovšem
opravdová, skutečná fantazie. Goethe tu rozlišuje mezi fantazií a
fantastičností. A
když sestoupíme ještě hlouběji, tak se dostáváme k tomu, co nazýváme
jasnozřivé
síly. Tyto síly se neomezují jen na to, co má člověk jinak k dispozici jako
časové
a prostorové jevy; přijdeme ke světovým dálkám, které jsou jinak
neviditelné.
Sestupujeme-li do skrytých hlubin duševního života, pronikáme do
oblasti
fantazie, dále do oblasti jasnozření a do krajiny skrytých věcí bytí.
Průchodními
body jsou však skryté hlubiny vlastního duševního života. Jen když jimi
pronikneme, dosáhneme skrytých hlubin bytí, které jako duchovní,
nadsmyslové
nejdou vnímatelné obyčejným vědomím, a které tvoří podklad pro věci
vnímatelné. Prostřednictvím fantazie, když se člověk nezabývá

fantastičností, z
prohloubeného života, z prožívání věcí, vytváří jsoouco tak, že místo
vnějšího
vjemu nastupuje obsáhlý obraz. Člověk cítí velmi dobře - a opravdový
umělec to
bude vždy obhajovat-jak s věcmi srůstá. Jak sice nemůže označit jako
podstatu
věcí, co vyjadřuje fantazií, ale fantazie je cesta, pomocí níž můžeme
proniknout
do toho, co je hlubší než to, co mohou rozum a vnější věda pochopit.
Proto jeden
z filosofů Frohschammer duchaplně označil to, co má svět za základ, co
je tvůrčí,
jednoznačně jako „tvůrčí fantazii“ věcí. Takže člověk, když pronikne ze
svého
obyčejného vědomého duševního života do podvědomých oblastí - a
kdyby
nechtěl přiznat, že život ve fantazii patří k podvědomým oblastem
duševního
života - podle těchto filosofických výkladů by se více spojil s podstatou
věcí, jež
je jako fantazie sama tvůrčí ve věcech než pouhým rozumem. Přestože
tento názor
je nanejvýš jednostranný, tak se přece jen může o této myšlence
fantazie jako
tvůrčí světové moci říci, že je více v souladu než pouhý rozumový názor
s tím, co
se také jinak ve světě tajuplně vyskytuje. Přejde-li člověk s tím, co může
vytvořit
rozumem, do světa tisíce možností, do světa fantazie vůči jen stu
možnostem
rozumu, tak cítí, že se sice odchýlí od toho, co musí obsahovat
všednost, že však
přece jen pronikne do světa, obsáhlých možností v zá
kladech duše. Nebo nejsou na dně bytí milióny možností vůči jen tisícům
skutečností, jež se rozprostírají na povrchu bytí, které vnímáme? Stačí
jen sledovat
to, co je vytvořeno v životě moře jako zárodky ryb, co je vytvářeno jako
nekonečně mnohostranná možnost, jak se poté vyjímá vůči jevům
života, a
uvidíme, jak mnoho zárodků, které vykouzlí život, je možných. A kolik

těchto
zárodků se stane skutečností? Tu se ukáže, jak mnohem bohatší je život
ve své
podstatě vůči tomu, co lze spatřit na povrchu. Není to nic jiného, když z
toho, co
můžeme pochopit rozumem, sestoupíme do říše fantazie. A podobně je
tomu, když
z říše vnější skutečnosti sestoupíme do říše nekonečných možností. Je
to podobné,
když ze světa rozumu sestoupíme do čarovné říše fantazie.
Avšak je jednostranností, chceme-li tvůrčí světovou sílu paralelizovat
fantazií,
poněvadž svou fantazií sice sestoupíme dolů, ale ne dost daleko,
abychom se z
těchto základů povznesli do skutečnosti nadsmyslového světa. To
můžeme teprve
tehdy, když vyvineme jasnoživé síly, které nalezneme, když sestoupíme
z horních
vrstev duševního života do skrytých duševních hlubin, ale s vědomím, to
znamená
do sil, které se vynořují jen nevědomě. Zde už bylo naznačeno, jak se
člověk může
ponořit se svým vědomím do podvědomých oblastí. Chce-li takto člověk
sestoupit,
tak musí za tímto účelem ze své vlastní duše vytvořit nástroj. Takže se
stane stejně
tak uměleckým nástrojem pro vnímání světa v duchu, jako když
chemikové a
fyzikové používají nástroje apod. ve své laboratoři. Duše se musí stát
nástrojem,
jímž v každodenním životě není. Pak však je pravdivý právě Goethův
výrok:
*„Záhadná, nechť i den se dní příroda nechá svůj šláň si vzít; a co tvým
myslům sama nezjeví, šroubem ni heverem z ní nelze vypáčit.“*
Nikoli s nástroji a pokusy, jež se opírají o páky a šrouby, to znamená o
vnějšek
vůbec, se může proniknout do ducha. Když však to, co vládne ve
skrytých
duševních hloubkách, osvítime vědomím, takže to, co je jinak zahaleno
temnotou,
se vynoří ve světle, pak můžeme proniknout do oněch duchovních

základů, kde
lidská duše žije jako něco věčného a nekonečného s tvůrčími bytostmi,
jež jsou
právě tak nekonečné jako ona sama. A pouze tím, že duše prožívá
intimní zážitky
v sobě samé, může se stát takovým nástrojem.
Již zde bylo poukázáno na to, co je obsaženo podrobně v knize Jak
dosáhneme
poznání vyšších světů. Člověk může dosáhnout meditací, koncentrací
toho, co
vede duši do skrytých hloubek duševního života. Dostane-li se člověk do
situace,
že silným rozhodnutím vůle vyloučí to, co vnímají smysly,
dostane-li se tak daleko, že potlačí to, na co si v životě jinak vzpomíná,
tj. obavy,
starosti, vzrušení a tak dále, co mu jinak líčí pohnutá mysl, pak může
setrvat se
svým prázdným duševním životem. Všechny vzpomínky na vnější
vnímání jsou
odstraněny jako v životě spánku. Ve spánku nejsou však síly, které
vládnou ve
skrytých duševních hlubinách, dosti silné, aby pronikly dolů se svým
vědomím,
nebo, lépe řečeno, duše není dosti silná, aby vědomě osvětila skryté
hlubiny. Toho
může člověk dosáhnout jedině tehdy, když zaměří svou vůli na
podvědomý život,
když například odolá určité představě nebo určitému komplexu
představ, řekněme
tomu, co jinak vytváří podvědomí. Musí být naprosto ponořeno do vůle.
Vůle
musí být směrodatná pro to, co myslíme; a nic jiného není směrodatné
než to, do
čeho člověk vkládá svou vůli. V meditaci si člověk představuje nějaký
obsah
představ svou vůlí. Nebude-li po dlouhou dobu nic myslit, utvářet názory
a
vzpomínat si jen na to, co si sám představil, bude-li s to spojit se se
svou vůlí v
jeden celek a vůle mu nasměruje myšlenky do obzoru vědomí, bude-
li
schopen

na tyto představy se pevně duchovně zaměřit a shrnout všechny duševní síly, které jsou jinak rozptýleny, jediné na pozornost, posune-li vůli do středu a bude-li mít schopnost nenechat na sebe působit takovou představu jako sugestivně, to znamená zůstane-li neustále pánem sebe sama a nebude-li pod tlakem takové představy, ale bude-li moci ji neustále znovu odstraňovat, až bude chtít, zkrátka přivede-li svou duši tak daleko a dosáhne-li tak silného vnitřního duševního rozvoje, pak udělá první krok. Avšak nejsou to představy vnějšího světa, které působí nejsilněji, ale ty představy, které označujeme jako symbolické, obrazné. Vezměme například představu, kterou má člověk jako světlo nebo jako moudrost, která vládne v duši. Tak bude moci sice hodně dosáhnout, když ji svou vůlí přenese do svého vědomí, ale přece jen se příliš daleko nedostane. Jinak tomu však bude, když si člověk uvědomí, že moudrost se znázorňuje smyslovým obrazem světla, nebo láska smyslovým obrazem tepla. To znamená volí-li obrazné představy, jež žijí bezprostředně v samé duši. Krátce zřekne-li se představ, které jsou vypůjčeny z vnějšího světa, a naproti tomu bere zřetel na takové představy, které sám vyvinul, které dokonce ani nejsou jednoznačné, ale mnohoznačné, a těmto představám se oddá. Pak můžeme sice říci, myslíme-li materialisticky, že takový člověk je fantasta, neboť tyto představy nic neznamenaají. Nepotřebují však také nic znamenat, ale mají být pro duši pouze vychovateli, aby se tato mohla ponořit do skrytých hlubin. Když člověk takto přísnými požadavky svou duši přetváří z přirozenosti jejího každodenního života, kdy vnější síly vládou

zvnějšku nebo ze skrytého duševního života, aby dospěl k představám, že vše je

podřízeno vědomé vůli, kdy celý život před stav nechá vnitřně se odehrát v mohutných silách, pak žije v opravdové meditaci,

v opravdové koncentraci. Pak se změní jeho duše těmito cvičeními v něco jiného.

Kdo toto prožívá, může zpozorovat, že jeho duše sestupuje do jiných oblastí.

Popíšeme-li, co takový meditující může prožít, ukáže se, že přichází ke skutečné vnitřní, ústřední bytosti, k nadsmyslové bytosti člověka. Může se uplatnit tento zážitek.

Člověk může dojít až k určitému bodu, kdy vnímá představy, které tu vyvíjí;

něco na něm vykonávají, něco na něm přetvářejí. Přestane jen něco znát o

myšlenkách, o svém duševním životě, kterým dosud žil, ale vnímá něco, co chce

z duševního života ven do světových dálek a co z prostorových dálek na něm

tvorivě působí. Člověk se tu cítí jakoby srostlý s prostorem, avšak neustále pod

úplnou kontrolou vědomí. Tak přistoupí k tomuto zážitku, který je mimořádně

významný a který nikdy nesmí být ponechán bez povšimnutí, má-li experimentálně poznat realitu vnějšího nadsmyslového světa. Člověk si uvědomí:

V tobě se něco děje. Ale není možné, aby to, co se v tobě děje, sis představil tak,

jak si to představuješ v obyčejném životě. Nemůžeš to, co se v tobě děje, zachytit

ostrými obrysy myšlenky. Máš v sobě zážitek, jenž je bohatý, jenž je mnohoznačný, ale nemůžeš ho dostat do svého vědomí. Je to jakoby člověk narazil

na odpor, kdyby to vnesl do obyčejného vědomí. Musí si uvědomit, že za ním je

vědomí rozšířené. Ale cítí odpor, jako kdyby nemohl použít obyčejný nástroj

svého těla. Tu si uvědomíme, jak jsme vnitřně ještě něco jiného, než co

víme

vědomě. Zjistíme, že se do éterického těla vpracovávají síly, že však fyzické tělo spočívá uvnitř jako těžký špalek, že nepovoluje. To je první zážitek. A pozdější zážitek, když cvičení stále opakujeme, je: Fyzické tělo začíná povolovat, takže se dostaneme do situace překládat to, co prožíváme, do představ obyčejného života, to, co nemohlo být nejprve přeloženo, ale jen prožito v hlubším skrytém duševním životě.

Všechno, co prožijeme v duchovních světech a co je sdělováno duchovní vědou, je odíváno do idejí a logických pojmů obyčejného života. Ale to, jak se s tím setkáváme, nezískává se logickými závěry ani vnějším posuzováním věcí, ale nadsmyslovým prožíváním, osvícením skrytých základů člověka, jeho vědomím.

A teprve pak, když je toto prožito v nadsmyslnu, je to sneseno do obyčejného vědomí, když ten, kdo učinil svou duši nástrojem vnímání nadsmyslů, vyvolal v ní to, co nyní přetváří organismus také do fyzických a éterických sil, takže to může být doloženo obvyklými pojmy a sděleno vnějšimu světu. „Logicky“ je duchovní věda sdělována.

Zaměříme-li se na to, čím disponujeme z podvědomých duševních sil, tak můžeme říci: Duševní badatel vidí, co se děje. Zří, jako u právě uvedeného příkladu - když jsme pravili, že opětovně se ukazuje snový zážitek - jak především pracuje duševní jádro v nitru člověka. Jakmile se vyskytnou kreslířské schopnosti, ve vědomí člověka se ukáže výsledek tohoto úsilí. Vidíme tedy především práci na podvědomí, pak proměnu a vstup do vědomí toho, co pracuje v základech. Při

vědomém ponoření žije člověk zprvu ve svém vědomí v meditaci a koncentraci.

Tu působí síla vůle, která se používá u meditace a koncentrace k přetváření

éterického a fyzického těla. Jsme to my sami, kteří pak vnášíme do každodenního

vědomí, co prožíváme nadsmyslově. Je tedy možné experimentálně duchovně

přivést k bezprostřednímu nazírání to, co v životě pozorujeme, ale jen tehdy, když

sestoupíme do skrytých hloubek své duše.

To jsem vám zde uvedl jako jedině správné školení pro současného člověka,

chce-li se dostat tímto způsobem k jasnozřivým silám. To se také pro člověka,

který je příznivě nadán pro práci na jeho duševním jádru, může dostavit přirozeným způsobem. Člověk také tím, že je nadán od přírody, může zavést

určité síly do skrytých duševních hlubin. Pak se dostaví jakési přirozené jasnozření. Takové jasnozření může stejně tak jako vyličené neuvědomělé

jasnozření vést k tomu, co je naznačeno. Když člověk takto pronikne do svých

duševních hloubek a uvědomí si, jak na tělesné organizaci pracuje to, co vpracoval svou meditací a koncentrací do svého éterického těla, tak se již

nezastaví v prostorových a časových poměrech, v nichž se jinak nachází, zůstanou

v okruhu vnějšího vnímání, ale pronikne prostor a čas. A dostane se také k

oblasti, kde duchovní věci tvoří základ věcí smyslových. Vidíme-li člověka se

školeným jasnozřivým vědomím proniknout k podstatě věcí, může se to také v

určitém vztahu stát přirozeným nadáním. V přednášce o smyslu prorokování bylo

na Nostradamovi ukázáno, jak přirozeným nadáním došlo k rozvoji jasnozřivých

sil. Jak to zasahuje do života, jak to všechno vůbec působí, co je rozšířené vědomí,

co je působení duševních sil, které existují mimo obvyklé hranice

vědomého
duševního života, to všechno se můžeme dovědět z knihy, na niž bych
tu chtěl
poukázat. V ní je velmi pěkně vylíčeno, jak vnější věda rozeznává
působení
skrytých duševních a duchovních sil jakož i souvislost těchto duchovních
sil,
dosažených bez zvláštního školení; současně je v mé knize vylíčen
vztah člověka
k vyšším světům. Popis najdete v knize *Mystérium člověka ve světle
psychického
bádání*. Úvod do okultismu představuje spis Ludwiga Deinharda, který
popisuje
obě metody nadmyslového výzkumu, jakož i metodu, jež se přidržuje
toho, čeho
může být dosaženo opravdovým školením, medi
tací, koncentrací a tak dále, k proniknutí do nadmyslových světů. Kdo
však chce
přesněji proniknout do toho, co prožívá duše, ten necht' se obrátí na to,
co je
popsáno v mé knize *Jak dosáhneme poznání vyšších světů*.
Tak sledujeme, jak duše všude vykazuje ono podivuhodné, zemětřesení
podobné vzdušným silám, které vládou v hlubinách. Tak se však na straně
druhé
ukazuje, jak duchovní věda je povolána k tomu, aby poukazovala na to,
jak člověk
i experimentálně - ovšem jen experimentem - který musí vyjadřovat
vlastní
duševní život, může proniknout do skrytých hloubek bytí. Ale nejinak,
než že
putujeme skrytými duševními hloubkami a zde pochopíme především
sami sebe,
pronikneme také do skrytých hlubin, do duchovních základů, do oblasti
věčného,
nesmrtelného života ve vnějším světě. Duchovní věda postupuje
skrytými
hloubkami duševního života ke skrytým hlubinám vnějšího světa,
kosmu,
vesmíru. To je to podstatné v postupu, v metodách duchovní vědy.
Díváme-li se takto na problematiku, potvrzují se nám ve zcela zvláštním
smyslu

slova Goethova, která vyslovil v důsledku nepochopeného přírodního pojetí Hallerova. Když Halier pravil: „Do nitra přírody nepronikne žádný stvořený duch; blažený, jen když někomu ukáže vnější skořápku“, říkal Goethe, když si byl vědom jako člověk pronikající přirozenou cestou až na hranici jasnozření, že existuje souvislost mezi vědomým životem člověka a mezi pronikáním do skrytých hloubek duševního života a odtud do skrytých hlubin kosmu. To věděl na základě zkušeností svého vlastního života ve vnějším světě se samotnou přírodou. Goethe řekl na Hallerova slova, která sledují jen poznání vnějšího světa a týkají se jen poznání povrchu.

„Do nitra přírody - ó, ty sosáku! - nepronikne žádný stvořený duch. Jen mně a sourozenců nepřipomínejte taková slova.

Myslíme: Místo za místem a jsme uvnitř.

Blažený, komu ukáže jen vnější skořápku!

To slyším opakovat šedesát let.

Proklínám to, ale pokradmu.

Říkám si tisíc, tisíckrát:

Všechno dává bohatě a ráda.

Přírodu nemá ani jádro ani slupku, je vším najednou.

Jen ponejvíce zkoumej sebe, zdali jsi jádro nebo slupka!“

Opravdu můžeme říci, že ve světě je mnoho záhadného a že člověk s tím, co

proniká do jeho vědomí, má více než jen slupku svého duševního života. Vidíme

však, jen když použijeme správných metod, že člověk přece jen může proniknout

slupkou života až k jádru své duše. Ze však, když pronikne do hlubin své duše,

má zároveň naději proniknout do života vesmíru. Proto můžeme opravdu říci s

Goethem:

„Musíte v pozorování přírody vidy dbát na jedno jako na vše! Nic není uvnitř, nic není venku: Neboť co je uvnitř, to je venku.“

Jen musí člověk skryté nitro sám teprve najít! Tak totiž je duchovní věda schopna, když, svým způsobem poukazuje na skryté hlubiny duševního života, vzbudit v člověku úplně jiné pocity, než jen vnější věda. Sice asi může připustit: Vyhlédneme-li do světa, spatříme záhadu za záhadou. A tyto záhady možná někdy vzbudí mrazení, najdeme-li vlastní nitro tak záhadné a uvidíme-li, jak síly tohoto nitra působí vzhůru do toho, co musíme bezprostředně prožít. Nebo když člověk s úzkostným očekáváním stojí před tím, čím se neznámé ještě může stát a co může dát. Vidíme, že lidé vůči vnějšímu světu mají před sebou řadu záhad. Ale srovnáme-li správně vnější život s vnitřním životem, cítíme, jak když zde dole v našem vlastním vnitřním duševním životě působí skryté síly, které nepronikají do úzkého okruhu obyčejného vědomí, ale jako síly při zemětřesení jsou vyháněny na povrch a pronikají jako podzemské duševní síly do zjevného vědomí. Vidímeli však na jedné straně, jak nadějně můžeme přijmout jistotu, že člověk může sestoupit do vlastních duševních hlubin a tam řešit záhadu za záhadou, tak získáme na straně druhé i naději na to, co duchovní věda slibuje dále: Ze se nám mohou odhalit nejen skryté záhady duševního života, ale že i při průběhu našeho duševního života, a při otevření brány do duchovního světa se mohou řešit pro lidskou duši záhady a mohou se otevřít výhledy vysvětlením makrokosmu. Tak pronikne člověk, má-li odvahu chápat sebe sama jako záhadu a namáhá-li se pozdvihnout samotnou duši na nástroj vnímání, k naději a důvěře, že se mu i v duchovnu světa stále více vyjasní velké záhady k jeho uspokojení a k jeho životní jistotě.